

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Matí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parnal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bus-sé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucarella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Peralles, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Seirano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Salué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneira, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

...i sense Estellés

La mort del poeta Vicent Andrés Estellés cancel·la un dels períodes productius més gloriosos i més innovadors de la lírica catalana. Si la seua és una obra singular en el context catalanoparlant, en l'àmbit valencià es dilaten aquests efectes. La ciutat de València ha perdut a qui millor l'ha cantada, a qui va arribar als seus racons més definitoris, a qui la va interpretar amb més electricitat lírica. I això, a pesar que determinades "forces vives" de la ciutat no hagen cessat d'infamar-lo i situar-lo en el terreny dels maleïts.

Estellés no solament és la pedra contra la que es trenca el cap el jocfloralisme, que havia convertit la poesia autòctona en un instrument abominable per al transport del sentimentalisme més esgotat, sinó que, per primera volta en la història de la literatura feta a València en català, és un poeta que té una transcendència civil penetrant. I segons com, decisiva. Estellés assumeix la veu d'un poble en un moment en què el poble necessita assumir la veu del poeta.

Aquest intercanvi d'assumpcions, determinat pel ritme històric, converteix Estellés en una bandera visceral molt esgrimida durant la transició democràtica, però la contrapartida a aquesta eufòria seria un sord oblit, institucional, civil, per als anys de calma social. L'època que va de la mort del general a la consolidació de la democràcia ha canibalitzat tots els símbols que van presidir les aspiracions dels que la van viure amb intensitat. Estellés no anava a ser-ne l'excepció. Ara la seua mort —de fet totes les morts— dissipa els efectes de l'amnèsia i hauria de causar les sensacions de miserabilitat oportunes en les consciències respectives.

Dit això, i esquivant l'oportunisme sintàctic funeralista —o la retòrica de liquidació d'existències tan freqüent en aquests dies—, convé no oblidar el vitalisme de la seua obra, la qual constitueix un llegat que va més enllà de les biblioteques i origina un ampli alumnat que,

des de diversos angles professionals, se'n sent deutor del mestratge de l'autor de Burjassot. Això ja constitueix una collita immediata i la llavor està espargida i fecundada pel futur.

La mort d'Estellés també transcendeix la seua desaparició física. Posa el punt final a l'estructura "trinitària" sobre la qual havia descansat el moviment de recuperació nacional valencià: el filòleg Manuel Sanchis Guarner, l'assagista Joan Fuster i el poeta Vicent Andrés Estellés. Per tant, encetem un estat d'orfandat que lluny d'incitar a la desorientació —n'hi ha alguns que hi són molt sensibles— i la deserció, hauria d'implicar la inauguració d'una majoria d'edat amb actituds i reflexions que ajuden a demostrar que Vicent Andrés Estellés —que Manuel Sanchis Guarner, que Joan Fuster— no van perdre el temps ni les energies. És el tribut que deuen els que encara no són morts als que han passat a millor vida.

